



Arrest

nr. 194 038 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2012 huwt de verzoekende partij met mevrouw G.M., van Nigeriaanse nationaliteit.

1.2. Op 17 september 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 5 september 2014.

1.3. Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 157 025 van 26 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3. Dit arrest wordt de verzoekende partij betekend op 1 december 2015.

1.5. Op 2 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroepen in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 162 808 van 25 februari 2016 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 december 2015.

1.7. Bij arrest nr. 162 810 van 25 februari 2016 vernietigt de Raad het inreisverbod van 2 december 2015.

1.8. Op 24 februari 2017 ondertekenen de verzoekende partij en de Belgische onderdane, mevrouw O.L. een verklaring tot wettelijke samenwoning. De registratie wordt uitgesteld teneinde een onderzoek te kunnen voeren conform artikel 1476^{quater} van het Burgerlijk Wetboek.

1.9. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 6 juli 2017 wordt de beslissing vermeld in punt 1.9. ingetrokken.

1.11. Op 13 juli 2017 weigert de stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar vriendin, mevrouw O.L. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg.

1.12. Op 9 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10/02/2015

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene verkreeg verblijf via gezinshereniging met zijn ex-vrouw G.M. (...) (18/08/1970). Het koppel ging echter uiteen, betrokkene verloor hierdoor zijn verblijfsrecht op 10/02/2015 en kreeg ook een bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 14ter). Hij diende hiertegen een schorsend beroep in bij de RVV, maar op 26/11/2015 verwierp de RVV dit beroep. Zodoende herleefde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 06/06/2016 kwam betrokkene zich aanbieden bij de burgerlijke stand van de stad Gent met zijn nieuwe partner O.L. (...) (°24/06/1982) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Ze kwamen voor de registratie van de wettelijke samenwoning. Na negatief advies van het parket van Gent op 07/07/2017, weigerde de burgerlijke stand van Gent over te gaan tot registratie van deze wettelijke samenwoning.

Er werd namelijk vastgesteld dat betrokkene deze samenwoning enkel wenst te registreren met het oog op verkrijgen van een verblijfsrecht en niet in het kader van een duurzame relatie. Bovendien, de intentie om wettelijk samen te wonen geeft niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene en zijn partner zouden een beroepsprocedure hebben opgestart bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen stad Gent om deze weigering te contesteren. Nochtans, vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Ghana om daar het familiale leven verder te zetten. Verder kan betrokkene in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

De partner van betrokkene heeft ook een minderjarig kind, A.G.G. (°05/02/2012) uit een vorige relatie. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene voor dit kind een vaderrol opneemt. Hij heeft het kind ook niet erkend. Ten opzichte van dit kind geldt dezelfde redenering als hierboven aangegeven. Het kind kan samen met de partner betrokkene achterna reizen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus noch met betrekking tot de partner, noch met betrekking tot het kind sprake te zijn.

Betrokkene werd door de stad Gent op 10/02/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

Door de verzoekende partij wordt in haar verzoekschrift duidelijk gesteld dat de beslissing tot vasthouding geen voorwerp uitmaakt onderhavig beroep.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen een huidige afwezigheid van elke termijn zou rechtvaardigen. De verwerende partij baseert zich op een bevel dd. 10/02/2015 – dat toen gepaard ging met de intrekking van het verblijfsrecht (op basis van gezinshereniging verkregen, doch de wettelijke samenwoning was stopgezet) van de verzoekende partij.

De RvS stelde omtrent dergelijke bevelen op heden echter het volgende: (RvS arrest n° 238 170 dd. 11 mei 2017):

Conformément à l'article 39/79, § 1er, alinéa 1er, de la loi, si l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement visée à l'alinéa 2, celle-ci ne peut être exécutée pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci. S'il fait l'objet d'une décision visée à l'alinéa 2 qui n'est pas une mesure d'éloignement, une telle mesure ne peut être « prise » pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci. Contrairement à ce que soutient le requérant, dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits ayant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. »

De Raad van State is dus thans van mening dat dergelijke bevelen om het grondgebied te verlaten onwettig zijn en dat de verzoeker zich niet in illegaal verblijf bevindt tijdens een dergelijk beroep. Aldus stelt zich tevens de vraag naar de impliciete intrekking van dat bevel ingevolge dat verblijfsrecht (cf. II.1.3.), in de mate dat het al ooit wettig zou geweest zijn.

III.1.2. De verwerende partij verliest tevens uit het oog dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 2 december 2015 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekende aan de verzoekende partij, dat tevens vernietigd werd bij arrest nr. 162 808 dd. 25 februari 2016:

III.1.3. Op 24 mei 2017 kreeg de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd haar toen een termijn van 30 dagen toegekend. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken door de verwerende partij.

Thans wordt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een termijn van 0 dagen – dat bovendien nog een teruggrijpt naar een bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 10/02/2015) dat volgens de huidige stand van de rechtspraak zelfs onwettig zou zijn!

Het is aldus onbegrijpelijk dat de verwerende partij thans geen termijn van 30 dagen toekent, conform artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt dus minstens artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

Bovendien stelt zich de vraag of -na een intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten- het voorgaande bevel niet geacht wordt impliciet mee ingetrokken te zijn. Zoniet zou de intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel nut hebben!

Dit is a fortiori het geval in casu aangezien het bevel dd. 10/02/2015 tevens een termijn van 30 dagen had en de verzoekende partij zich hierna, door de indiening van een schorsend beroep, niet in illegaal verblijf bevond. Telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, worden voorgaande uitwijzingsbevelen (impliciet) ingetrokken en verdwijnen ze uit het rechtsverkeer (zie o. m. RvV nr. 143 395 dd. 16 april 2015; Raad van State nr. 235.046 dd. 14 juni 2016; zie ook <http://www.agii.be/nieuws/inreisverbod-kan-niet-bij-impliciete-intrekking-van-eerder-of-gelijkijdig-uitwijzingsbevel>). In casu was de verzoekende partij in wettig verblijf tijdens de beroepsprocedure tegen de intrekking van haar verblijf (cf. III.1.1.).

Aldus betreft dit eigenlijk slechts een eerste bevel om het grondgebied te verlaten, waarop artikel 74, §1 Vreemdelingenwet van toepassing is:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.”

Artikel 74, §2 Vreemdelingenwet luidt daarenboven als volgt:

“§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.”

In casu kan slechts worden vastgesteld dat er ten aanzien van de verzoekende partij geen uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten bestaat dat een termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegekend. Ten onrechte. Dit vormt een duidelijke schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien oordeelde de Raad in haar arrest nr. 162 808 dd. 25 februari 2016 reeds dat het bevel dd. 2 december 2015 een onvoldoende basis vormde om hierna een bevel met een termijn van 0 dagen uit te reiken.

III.1.4. Bovendien lijkt het erop of de verwerende partij heeft niet alles correct begrepen wanneer zij motiveert als volgt:

De verwerende partij verkondigt hier pure quatsch. Ofwel begrijpt zij het proces van de registratie van een wettelijke samenwoning niet, ofwel tracht zij de Raad hier een rad voor ogen te draaien.

Een wettelijke samenwoning betreft immers een verklaring van twee partijen. Alvorens tot registratie van die verklaring over te gaan, kan de gemeente een onderzoek voeren of het geen schijnsamenwoning betreft.

Als de gemeente tot de vaststelling komt dat de samenwoning "oprecht" is, dan gaat zij over tot registratie. In casu stelt de gemeente dat dit niet zo is, dus is het nu aan de rechtbank van eerste aanleg om de oprechtheid te beoordelen (aangezien de verzoekende partij en haar partner aldaar een beroepsprocedure opgestart hebben).

De rechtbank van eerste aanleg dient aldus te verifiëren of aan alle voorwaarden voldaan is.

Dit proces wordt beschreven in artikel 1476 en 1476quater B.W.:

"Art. 1476. § 1. Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens :

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;

6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten.

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister."

Indien er geen gemeenschappelijke woonplaats is, ingevolge de repatriëring van één van beide partijen, dan zal de rechtbank vaststellen dat er sowieso niet (langer) aan alle voorwaarden voldaan wordt, gezien het feit dat er geen gemeenschappelijke woonplaats meer is (zie voorbeeld, stuk 3).

Aldus raakt bovenvermelde motivering van de verwerende partij kant noch wal – ook haar procedure voor de rechtbank van eerste aanleg zal negatief worden afgesloten door het feit dat zij gerepatriëerd wordt.

Ook in haar ingetrokken bevel dd. 24 mei 2017 -toen er van een weigering van Stad Gent nog geen sprake was- bleek al duidelijk dat de verwerende partij dit hele proces niet leek te snappen. Ze sprak toen immers over de mogelijkheid voor de verzoekende partij om terug te keren éénmaal er een "datum" voor de wettelijke samenwoning was vastgelegd. Alsof het een huwelijk betreft, dat voltrokken dient te worden.

Thans is het opnieuw duidelijk dat zij het niet snapt. Dit weerhoudt haar er echter niet van om een bevel om het grondgebied te verlaten van 0 dagen te betekenen. Vraag is of dit tevens het geval zou zijn geweest mocht zij het hele proces wel snappen.

Aldus wordt met de bestreden beslissing zowel de materiële motiveringsverplichting als artikel 8 EVRM geschonden.

III.1.5. In casu staat het feit dat de verzoekende partij en haar Belgische partner op hetzelfde adres woonden en aldus een familieleven hebben niet ter discussie. De gemeente Gent meende enkel dat de vraag tot wettelijke registratie van deze samenwoning enkel door verblijfsrechtelijke motieven werd ingegeven, quod non in casu . Deze beoordeling kan enkel gebeuren door de rechtbank van eerste aanleg (burgerlijke rechtbank) en niet door de Raad.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins correct geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Er werd immers geenszins nagegaan of de partner van de verzoekende partij, een Belgische, zomaar in Ghana kan gaan wonen. Noch haar familieleven hier en in Ghana, noch haar jobsituatie, noch de wetgeving van Ghana met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders om zich daar te vestigen en te werken werd geverifieerd.

Omgekeerd werd wel de mogelijkheid voor de verzoekende partij en haar partner om zich in België samen te vestigen volledig getorpedeerd. Dat de verzoekende partij nadien terug zou kunnen komen als de wettelijke samenwoning als de rechtbank zou oordelen dat deze mag worden geregistreerd is onjuist gezien er van een gemeenschappelijke woonplaats geen sprake meer zal zijn en de rechtbank de vordering aldus niet kan worden ingewilligen.

Aldus werd geenszins een correcte belangenafweging gemaakt, zoals artikel 8 EVRM vereist.

Integendeel, de verwerende partij gaat uit van foute veronderstellingen.

De bestreden beslissing schendt aldus tevens manifest artikel 8 EVRM."

3.3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.3. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet alles correct heeft begrepen waar zij motiveert *"Betrokkene en zijn partner zouden een beroepsprocedure hebben opgestart bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen stad Gent om deze weigering te contesteren. Nochtans, vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen."* Zij meent dat dit pure quatsch is, dat ofwel zij het proces van de registratie van een wettelijke samenwoning niet begrijpt, ofwel tracht de Raad een rad voor de ogen te draaien. De verzoekende partij verduidelijkt dat een wettelijke samenwoning een verklaring betreft van twee partijen, dat alvorens tot registratie over te gaan, de gemeente een onderzoek kan uitvoeren of het geen schijnsamenwoning betreft, dat als de gemeente tot de vaststelling komt dat de samenwoning oprecht is, zij overgaat tot registratie. De verzoekende partij meent dat de gemeente stelt dat dit *in casu* niet zo is, dat het nu dus aan de rechtbank van eerste aanleg is om de oprechtheid te beoordelen, gelet op de opgestarte beroepsprocedure, dat de rechtbank van eerste aanleg aldus dient te verifiëren of aan alle voorwaarden voldaan is. Zij citeert artikel 1476, §1 van het Burgerlijk Wetboek en wijst erop dat indien er geen gemeenschappelijke woonplaats is, ingevolge de repatriëring van één van beide partijen, de rechtbank zal vaststellen dat er sowieso niet (langer) aan de voorwaarden voldaan wordt, gezien het feit dat er geen gemeenschappelijke woonplaats meer is. De verzoekende partij ondersteunt haar stelling met het neerleggen van een stuk 3, wat een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge van 6 september 2017 betreft waarin onder meer wordt gesteld *"(...) De rechtbank dient niet uitsluitend te oordelen in functie van de gegevens zoals die op het ogenblik van de weigering voor de ambtenaar van de burgerlijke stand werden voorgebracht (...), maar moet ook rekening houden met de hem op regelmatige wijze voorgelegde gegevens die dateren van na deze weigeringsbeslissing (...). (...) Sinds de repatriëring van de heer op 9 maart 2017 hebben eisers geen gemeenschappelijke woonplaats meer in Brugge, noch elders in België en is er geen toestand meer van samenleven van eisers. Hieruit volgt onder meer dat er ratione loci geen bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand meer is om de verklaring van wettelijke samenwoning van eisers in te schrijven in de bevolkingsregisters van zijn gemeente, zoals gevorderd door eisers. De vordering die ertoe strekt te zeggen voor recht dat verweerder de verklaring van wettelijke samenwoning van eisers dient te vermelden in het bevolkingsregister, is thans bij gebreke aan een gemeenschappelijke woonplaats en aan een samenleven, ongegrond. (...)".* De verzoekende partij meent dan ook dat de motivering in de bestreden beslissing kant noch wal raakt daar haar procedure voor de rechtbank van eerste aanleg negatief afgesloten zal worden door het feit dat zij gerepatriëerd wordt.

3.3.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij het zelf nuttig heeft geacht het feit dat de verzoekende partij een beroepsprocedure heeft ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg bij de stad Gent, in overweging te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt hierover dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren uit het feit dat een beroepsprocedure hangende is daar een persoonlijke verschijning niet verplicht is en de verzoekende partij, in geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog een wettelijke samenwoning geregistreerd kan worden, bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen.

De Raad wijst erop dat het feit dat een persoonlijke verschijning niet verplicht is bij de rechtbank van eerste aanleg wanneer men een beroepsprocedure inleidt tegen een weigering van registratie van een wettelijke samenwoning – argument dat aangehaald wordt in de bestreden beslissing en meermaals in de verweernota – geen afbreuk doet aan de door de verzoekende partij aangevoerde grief dat het beroep, na een tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, ongegrond wordt doordat geen sprake meer is van een gemeenschappelijke woonplaats, zoals ook blijkt uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 3.

In deze stand van het geding lijkt het motief waarbij geoordeeld wordt dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren uit het feit dat zij een beroepsprocedure hangende heeft bij de rechtbank van eerste aanleg om de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning te contesteren en waarbij er ook op gewezen wordt dat in geval dat de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning geregistreerd kan worden, zij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen, op het eerste zicht kennelijk onredelijk gelet op het door de verzoekende partij gevoerde betoog betreffende de ongegrondheid van het beroep bij de rechtbank van eerste aanleg in geval van repatriëring.

3.3.2.5. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen waar herhaaldelijk gewezen wordt op het feit, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat bij de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg, waarbij zij ook verwijst naar het Burgerlijk Wetboek, is gelet op voorgaande vaststellingen niet dienstig.

Betreffende de verwijzing in de verweernota naar een arrest nr. 186 195 van 27 april 2017 van de Raad, dient er op gewezen te worden dat in voormeld arrest sprake is van een huwelijk en niet van een wettelijke samenwoning, zodat, gelet op de specifieke voorwaarden voor wettelijke samenwoning zoals door de verzoekende partij in haar verzoekschrift weergegeven, deze verwijzing niet dienstig is.

3.3.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.3.3. Aan de voorwaarde van de ernstige middelen is voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij betoogt onder meer: *“Zoals ten gronde geargumenteed is de verwerende partij uitgegaan van de veronderstelling dat een positief vonnis van de rechtbank van eerste aanleg een hereniging van de verzoekende partij en haar partner in België mogelijk kan maken. Dat deze redenering op een verkeerd begrip van de registratie van de wettelijke samenwoning berust werd hierboven afdoende aangetoond. Er zou immers geen gemeenschappelijke woonplaats meer zijn, waardoor de burgerlijke rechter niet anders kan dan de vordering af te wijzen. Aldus zou ook deze procedure door de bestreden beslissing onmogelijk gemaakt worden, wat tevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt.”*

De Raad stelt vast dat in deze stand van het geding het motief waarbij geoordeeld wordt dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren uit het feit dat zij een beroepsprocedure hangende heeft bij de rechtbank van eerste aanleg om de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning te contesteren en waarbij er ook op gewezen wordt dat in geval dat de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning geregistreerd kan worden, zij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen, op het eerste zicht kennelijk onredelijk voorkomt gelet op het door de verzoekende partij gevoerde betoog betreffende de ongegrondheid van het beroep bij de rechtbank van eerste aanleg in geval van repatriëring.

Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij onder het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangeeft dat de burgerlijke rechter niet anders zou kunnen dan de vordering af te wijzen bij repatriëring, indien er dan geen gemeenschappelijke woonplaats meer is, en verwijst naar haar bespreking van het middel dat uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat de persoonlijke verschijning vereist is voor de burgerlijke rechter in het kader van een beroepsprocedure wettelijke samenwoning. De Raad kan ook volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het ernstig middel en de bespreking van de door de verwerende partij aangevoerde argumenten in haar verweernota.

3.4.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Er is *in casu* voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 oktober 2017 om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. VERMANDER